

1 Раян

Я не мрійник. Принаймні не у звичному розумінні цього слова. Мої мрії перебувають у межах досяжності, з часом їх можна втілити в життя, це не якісь романтизовані уявлення про нездійсненне.

Дорослі чоловіки падають на коліна й моляться богам заради перемоги в сорокавосьмихвилинних баскетбольних матчах. А я? Я не сподіваюся на долю й не покладаюся на волю випадку. Вірю лише в сумлінну працю та відданість своїй справі. Моє життя сплановане. Можливості трапляються на моєму шляху лише тому, що я сам рухаюся в їхньому напрямку.

Проте інші члени моєї команди, напевне, романтизують ідею чемпіонату, якщо вважають, що в перший тиждень тренувань можуть прийти в настільки поганій формі.

— Доче, тобі треба відстрибувати від щита двічі швидше. Зараз ти збіса повільний. Чим ти займався все літо, чорт забирай?

— Жив на повну, Шею. Тобі теж варто якось спробувати. Дом Джексон, наш здоровань, падає на підлогу й, поклавши руки на коліна, намагається відновити дихання, як і всі інші хлопці, яких я називаю членами своєї команди.

Витираю піт із чола майкою, коли один із новачків передає мені м'яча зі штрафної зони.

— Нумо ще раз.

— Раяне, тренування закінчилося ще годину тому. На когось вдома чекають дружини й діти. — Ітан Чон, наш досвідчений атакувальний захисник, стоїть у кутку майданчика, поклавши руки на пояс.

— Ага, а в когось побачення з... — Дом кидає погляд на одного з молодших гравців на боковій лінії. — Як її там? — тихо шепоче він. — Ракель! У когось заплановані побачення з красивими жінками на ім'я Ракель.

Оглядаю своїх товаришів по команді: усі виснажені, окрім мене.

— Гаразд. Завершуймо, — здаюся я.

— Дякувати богу! — Дом обертається й підіймає руки, знімаючи через голову змоклу від поту майку.

Решта команди швидко йде до роздягальні.

— Раяне, це лише передсезонні матчі. — Ітан заспокійливо кладе руку мені на плече. — Згодом вони зберуться до купи.

— Мені набридли поразки. Нам не вдається виграти навіть у вайлд-карт¹ гри й потрапити до плей-оф. Усе літо я бігав двічі на день, щоб привести себе у форму для цього сезону. Іншим варто підтягнутися до мого рівня.

¹ Змагання, які відбуваються поза рейтингом та відбірковими матчами. (Тут і далі прим. перекл.)

— Їм ніколи не досягти твого рівня. Саме тому ти будеш одним із найкращих, але як новий капітан ти маєш заслужити їхню повагу, і я говорю не про твої навички гри. — Ітан відходить, приєднуючись до решти команди. — До того ж я не хочу, щоб ти перевтомлювався. Мені потрібно, щоб ти проніс мене на спині та здобув чемпіонський перстень, аби я міг спокійно піти на пенсію.

Губи Ітана розпливаються в усмішці перед тим, як він зникає в роздягальні.

Він хороший чоловік. Сім'янин. Батько трьох дітей і ветеран НБА з великим досвідом. Ітан був капітаном команди впродовж останніх семи років, поки тогоріч не попросив про відставку, щоб більше часу приділяти сім'ї.

А минулого тижня це звання дісталось мені, і тепер я — новоспечений капітан «Дияволів», чиказької команди НБА.

Я знав, що рано чи пізно очолю команду. Щоправда, не думав, що це станеться у двадцять сім, та ще й перед моїм п'ятим сезоном у лізі. Мені ще є чого повчитися на теperішньому рівні, а до цього додалася ще й роль лідера: як на ігровому майданчику, так і за його межами.

Головний менеджер «Дияволів» був проти мого призначення, але в нашій команді це так не працює. Тут капітана обирають методом голосування, і, за одностайним рішенням усіх гравців, цей титул дістався мені.

Я хочу бути хорошим лідером, але маю заслужити повагу від хлопців не тільки завдяки навичкам гри. За свій талант я й так сповна отримую визнання від багатьох гравців ліги. Я присвятив своє життя грі, пожертвував стосунками й більшою частиною своєї юності заради баскетболу, і це дає свої плоди.

На шляху до величчя я рік за роком бив власні рекорди та не дозволяв жодним перешкодам ставати на заваді

тому, чого прагну — бути одним з найкращих гравців, які коли-небудь грали в баскетбол.

Проте переді мною непросте завдання, адже мій домашній майданчик — це домашній майданчик наймастернішого баскетболіста всіх часів. Чемпіонські плакати, що висять на «Юнайтед-центр», слугують нагадуванням про велич, яка передувала мені, та про те, скільки років минуло з часів останнього чемпіонату тут. Усе це підбурює мене здобути можливість провести нові змагання саме в цьому спортивному комплексі.

Хлопці повинні ставитися до гри так само серйозно, як і я. Якщо ми хочемо досягти успіху в цьому сезоні, потрібно, щоб вони жили, їли та дихали грою, як це роблю я. Але як це донести, щоб не звучати як той, ким вони звикли мене бачити — розігравальним захисником, котрий усе контролює? Тепер мені треба навчитися спілкуватися з ними в ролі лідера команди, бо сумніваюся, що «слухайте-но, я найкращий гравець, з яким ви коли-небудь грали на одному майданчику» спрацює з вуст капітана.

Я не дуже близький із членами команди, хіба що з Ітаном, тому результатами голосування був трохи здивований. Мені сходило з рук одноосібне панування на майданчику через те, що моя гра говорила сама за себе, але з новим титулом я не знаю, як до всього пристосуватися.

— Кейсі! — кличу одного зі стажистів, і він швидко підбігає до мене. — Тебе ж Кейсі звати, так?

— Так, містере Шей.

Я закочую очі.

— Називай мене Раяном чи Шеєм — як завгодно, тільки не містером Шеєм. Маєш якісь плани? Треба, щоб хтось допоміг мені з підбиранням.

— Я... ем... я... ну, моя мама...

— То маєш плани, чи як?

— Ні. — Кейсі хутко хитає головою. — Я можу підбирати м'яч для вас, містере Шей. — Вирячивши очі, він виправляється: — Раяне! Я можу підбирати м'яч для вас, Раяне.

Стажист, одягнутий у шорти карго кольору хакі та поло з логотипом нашої команди, нервово підходить до сітки й стає під нею. Думаю, йому не більше вісімнадцяти-дев'ятнадцяти років, але через одяг, який йому видають, він скидається на сорокарічного.

Я стаю на свою позицію на лінії штрафних кидків, яку не планую полишати, поки не влучу принаймні сто разів. На сімдесят шостому кидку двері нашого приватного тренувального майданчика відчиняються.

— Раю! — гукає моя сестра. — Тренування завершилося ще дві години тому. Я ходила до тебе додому, а тебе не було.

— Привіт, Ві!

На сімдесят сьомому кидку м'яч проходить крізь кільце, ледь торкнувшись сітки. Кейсі підбирає його й пасує назад.

— Чим займаєшся? — запитує Стіві. — Ти ж уже тренувався зранку.

— Практикую штрафні кидки.

Поклавши руку на пояс, моя сестра-близнючка зупиняється за кілька метрів від мене. Хоч я й не дивлюся в її бік, периферійним зором помічаю, як вона хитає головою у відповідь на мої слова, від чого її кучері підстрибують.

— Як тебе звати? — Вона спрямовує увагу на стажиста.

— Кейсі.

— Я підміню тебе, Кейсі. — Стіві перехоплює пас і займає його місце під кошиком.

Стажист нервово переводить погляд з мене на сестру.

— Маєш чим дістатися додому? Уже пізно. — Моя близнючка, як завжди, мила, на відміну від мене, бо я навіть не подумав, що хлопчина може мати із цим труднощі.

— Ага. Моя мама чекає на мене в машині на задньому дворі.

— Раяне! — кричить Стіві. — На нього чекає мама.

— Я не знав! — Розводжу руками. — Вибач, чуваче.

Кейсі хутко хитає головою.

— Це було честю для мене, містере Шею.

Зіщулившись, я дивлюся на нього.

— Тобто Раяне. Це було честю для мене, Раяне Шею. Завжди готовий допомогти, — говорить Кейсі й ніяково махає рукою, перш ніж поспішно вийти через головний вхід.

Стіві, стоячи під кошиком, обертається до мене:

— На нього чекала мама, — сміється вона. — Хіба це не збіса зворушливо?

— Зворушливо, — відповідаю я і, плескаючи в долоні, прошу сестру повернути мені баскетбольний м'яч, який вона притиснула до стегна.

— Скільки тобі ще? — Стіві пасує, ідеально спрямовуючи кидок мені в руки.

Після двадцяти семи спільних років і безлічі підбирань, які вона робила для мене, моя близнючка чудово знається на справі.

Забиваючи ще один м'яч, відповідаю:

— Двадцять два.

Вона пасує назад.

— Що таке? Уже втомилася від Зандерса? Повертаєшся до мене?

— Ха-ха, — сухо відповідає вона, — аж ніяк. Цей хлопець зводить мене з розуму.

Мої губи вигинаються в гордовитій усмішці. Еван Зандерс, який, як я думав, виявиться ще тим шматком лайна, насправді геть не такий.

Він займається професійним хокеєм у Чикаго, і минулого року моя сестра познайомилася з ним, коли працювала стюардесою на борту літака його команди. До початку цього літа їхні стосунки були таємницею, а впродовж останніх чотирьох місяців вони лише те й роблять, що привселюдно проявляють своє кохання.

Стіві переїхала до нього, а він, на щастя, живе через дорогу від мене. І як би мені не подобалося завжди мати рацію, я радий, що помилявся щодо Зандерса. Завдяки йому моя сестра як ніколи світиться від щастя й сприймає себе такою, якою є. Важко ненавидіти хлопця, якщо він — найкраще, що сталося в житті твоєї найріднішої людини.

Не буду брехати, він і для мене став хорошим другом.

— Ну, як на мене, то ти зводиш його з розуму так само, якщо не більше.

Моя близнючка притискає м'яч до стегна.

— Я знаю. Хіба це не чудово?

Злегка посміюючись, я хитаю головою й плескаю в долоні, знову вимагаючи повернути м'яч.

Поруч із сестрою я, безумовно, зовсім інша людина. З нею я той, ким був до слави та багатства. Гроші ніколи не паморочили мені голову так, як це могло б статися з юним гравцем першого раунду драфту¹, проте вони зробили мене обачнішим та параноїдальнішим, ніж люди можуть собі уявити. Стіві — єдина, кому я повністю довіряю,

¹ Драфт (англ. *draft*) — процедура відбору професійними командами гравців, що не мають активного контракту з будь-якою командою у лізі. Коли команда вибирає гравця, вона отримує ексклюзивні права на підписання контракту з ним, тож жодна інша команда в лізі вже не може цього зробити.